

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 39. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Mandag den 2. juli 2012

Tidspunkt: Kl. 14.25

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Pia Adelsteen (DF) fungerende formand, Jens Joel (S),
Trine Bramsen (S), Lone Loklindt (RV), Nikolaj Villumsen
(EL), Lykke Friis (V), Merete Riisager (LA) og Lene
Espersen (KF)

Desuden deltog: Statsminister Helle Thorning-Schmidt

Pia Adelsteen fungerede som formand.

Punkt 1. Afrapportering fra møde i Det Europæiske Råd den 28.-29. juni 2012

Det Europæiske Råd 28-29/6-12 – bilag 9 (konklusioner fra Det
Europæiske Råd 29/6-12)

EUU alm. del (11) – bilag 520 (erklæring fra
euroområdetet)

EU-note (11) – E 38 (note vedr. Det Europæiske Råd 28-29/6-12)

Statsministeren: Som I ved, deltog jeg i det sidste møde i Det Europæiske Råd under dansk formandskab i sidste uge, den 28.-29. juni. Der blev truffet en række vigtige beslutninger for at håndtere den økonomiske krise og for at få gang i vækst og beskæftigelse i Europa igen. Vi fik også efter 30 års forhandlinger — jeg har ikke deltaget alle de 30 år — endelig opnået enighed om det europæiske patent, sådan at europæiske virksomheder fremadrettet vil kunne bruge deres kræfter og penge på at udvikle deres ideer i stedet for på at skulle søge patent i 27 forskellige lande. Samlet set synes jeg, mødet var en rigtig god afrunding af det danske formandskab.

Som jeg fortalte om i sidste uge, regnede jeg med, at mødet ville blive centreret om tre overordnede temaer. Det gjorde det også.

Det første tema, vi diskuterede i Det Europæiske Råd, var det flerårige budget fra 2014 til 2020. I den forbindelse blev der udtrykt tilfredshed med fremskridtene under det danske formandskab, som vil danne grundlag for at udstikke retningslinjerne for den afsluttende fase af forhandlingerne. For det andet havde vi en diskussion om vækst og beskæftigelse, hvor vi nåede til enighed om en vækstpakke og et europæisk patent, ligesom vi afsluttede det såkaldte europæiske semester ved at godkende de landespecifikke anbefalinger. For det tredje havde vi på Det Europæiske Råd en længere diskussion om ØMU-rapporten. Eurolandene havde også en selvstændig diskussion om, hvilke tiltag de gerne ville iværksætte på kort sigt. Jeg vil gerne gennemgå de tre hovedtemaer.

Det første drejede sig om den flerårig finansielle ramme, altså det kommende budget som gælder fra 2014 til 2020. Her fandt diskussionen sted på baggrund af

den forhandlingsboks, som vi har udarbejdet i det danske formandskab. Landene har forskellige udgangspunkter og holdninger til budgettet. Det tror jeg roligt, man kan sige. Diskussionen viste, synes jeg, at det ikke bliver nogen let sag at komme i hus med EU's kommende budget. Men der var enighed om, at man skulle hilse det danske formandskabs arbejde velkomment, og at de videre forhandlinger vil ske på grundlag af den forhandlingsboks, som er udarbejdet under det danske formandskab. Dermed har vi leveret på den opgave, vi fik af Det Europæiske Råd i december 2011. Opgaven handlede om at skabe grundlag for, at forhandlingerne kan afsluttes inden udgangen af 2012.

Det var den flerårige finansielle ramme. En af de diskussioner, som spillede en rolle i forbindelse med den flerårige finansielle ramme, var selvfølgelig, at man skulle bruge et fremtidigt EU-budget til at fremme vækst og beskæftigelse. Det fører os over i det andet store hovedtema på mødet, altså vækst og beskæftigelse.

Der blev opnået enighed om en pagt om vækst og beskæftigelse. Den indeholder en række initiativer, som skal tages både på nationalt og på europæisk plan. Dens formål er et fremme væksten og øge jobskabelsen. På nationalt niveau skal landene gennemføre de landespecifikke anbefalinger, som de har fået i forbindelse med det europæiske semester. De skal gennemføre strukturreformer med henblik på at fremme vækst og beskæftigelse. Det kan de gøre ved f.eks. at fremme den digitale økonomi og gøre det lettere at starte virksomhed. På dansk initiativ kom der i konklusionerne også en henvisning til, at man skulle udnytte det potentiale, der er i den grønne økonomi.

Der var også en selvstændig drøftelse af de landespecifikke anbefalinger under det europæiske semester. Det er ikke alle landene, som er lige tilfredse med de anbefalinger, de har fået, men Det Europæiske Råd godkendte alligevel de henstillinger, som de enkelte lande nu skal arbejde videre med.

På EU-niveau indeholder vækst- og beskæftigelsespagten en række initiativer, som kan medvirke til at skabe jobs og vækst. Jeg vil fremhæve tre elementer.

For det første blev vi enige om en investeringsplan på i alt 120 mia. euro. Det svarer til godt 900 mia. danske kroner. Der er tale om en forøgelse af Den Europæiske Investeringsbanks udlånskapacitet med 60 mia. euro, igangsættelse af en pilotfase for projektobligationer, som vil betyde 4,5 mia. euro til projekter inden for transport, energi og bredbåndsinfrastruktur. Endelig kan man omfordele 55 mia. euro fra EU's strukturfonde til væksthæmende initiativer. Denne investeringsplan vil gøre det lettere at låne penge – f.eks. for en mindre dansk virksomhed, som har en god idé, men mangler de økonomiske midler til at få den ført ud i livet. Det er godt.

Et andet hovedelement i vækst- og beskæftigelsespagten, som også vil gøre det lettere for danske virksomheder, er det indre marked. Det indre marked har vist sit værd i de sidste 20 år, men der er også enighed om, at der stadig er noget at hente i det indre marked. Under det danske formandskab er der skabt enighed i Rådet om 6 ud af 12 forslag, som er indeholdt i den første akt for det indre marked. Som et led i vækstpagten er der enighed om, at EU hurtigst muligt skal i mål

med de forslag, der mangler. Kommissionen fremsætter allerede til efteråret den anden akt for det indre marked med en række yderligere initiativer.

Det tredje væsentlige element i vækst- og beskæftigelsespagten er det enheds-patent, som det endelig lykkedes at nå til enighed om efter forhandlinger både torsdag nat og fredag formiddag. Enhedspatentet har været længe undervejs – også urimeligt længe – men den enighed, vi nu har opnået, vil betyde, at man kan mindske omkostningerne for virksomhederne. De kan som sagt se frem til, at de kun skal sikre deres gode idé et sted frem for at skulle sikre den 27 steder. Der er ingen tvivl om, at det på sigt vil frigive ressourcer, som i stedet kan bruges til at gennemføre den gode idé, altså skabe vækst og føre til ansættelse af nye medarbejdere, som kan føre den gode idé ud i livet. For mig at se er patentet et rigtig godt eksempel på, hvad vi kan bruge det europæiske samarbejde til, netop ved at man på tværs af grænserne kan erstatte nationale løsninger med én fælles løsning, som kan gøre livet nemmere for vores virksomheder.

Udover de tre ting, jeg nu har nævnt i vækstpagten, indeholder vækstpagten også nogle andre initiativer. Vedrørende skattepolitik, beskæftigelse og en styrkelse af EU's eksterne handelsrelationer med bl.a. USA. Det er også noget, vi fra dansk side har arbejdet hårdt på, både internt i EU, men også i forhold til USA.

Som jeg nævnte, da jeg var her i sidste uge og forlagde sagen, betyder denne vækst- og beskæftigelsespagt selvfølgelig ikke, at krisen forsvinder med et trylle-slag. Sådan kan det ikke være. Men sammen med de tiltag, som eurolandene nu har taget for at få os ud af krisen, så synes jeg, at vækstpagten giver håb om en mere positiv udvikling og er et rigtig godt afsæt for det hårde arbejde, som ligger foran os.

Det tredje element, vi drøftede på mødet, var, som jeg nævnte, eurolandenes erklæring og ØMU-rapporten. På selve Det Europæiske Råd havde vi en diskussion af den ØMU-rapport, som formanden for Det Europæiske Råd, kommissionsformanden, formanden for eurogruppen og præsidenten for Den Europæiske Centralbank havde udarbejdet til os. Der er ikke nogen grund til at lægge skjul på, at der særligt blandt eurolandene er forskellige opfattelser af, hvordan krisen skal tackles, og hvor hurtigt de forskellige tiltag skal gennemføres. Den uenighed blev selvfølgelig også afspejlet på mødet. Men på det efterfølgende euromøde blev der rent faktisk opnået enighed om en række vidtgående skridt. Det vil jeg komme tilbage til.

På selve Det Europæiske Råds møde var det på forhånd Van Rompuy's målsætning at lægge sporene for det videre arbejde med ØMU-rapporten. Og det lykkedes. Det, der er sket, er, at de fire forfattere af den første rapport nu har fået til opgave at udarbejde en ny rapport frem mod topmødet i oktober. Den skal indeholde udkast til køreplan og konkrete forslag til fuld gennemførelse af en økonomisk og monetær union. Medlemslandene skal inddrages tæt i de overvejelser, og der vil også være høringer af Europa-Parlamentet. En endelig rapport vil så blive forelagt inden årets udgang. Der er tale om en proces, som I kan høre, der inddrage de 27 EU-lande. Det er vigtigt, for selv om der vil være forslag, som kun

vedrører eurolandene, så er det også vigtigt, at alle EU-lande er med i denne diskussion, fordi vi også har en interesse i et velfungerende eurosamarbejde.

Som sagt havde eurolandene deres eget møde natten mellem torsdag og fredag. På det møde blev eurolandene enige om en erklæring med en række krisetiltag, som kan virke på kort sigt. Jeg synes, der er grund til at fremhæve særligt tre elementer fra eurolandenes erklæring.

For det første vil Kommissionen om kort tid fremlægge et forslag til en fælles tilsynsmekanisme, som Rådet er blevet opfordret til at hastebehandle, så den kan falde i hak inden udgangen af 2012. Når en effektiv tilsynsmekanisme er etableret, vil den europæiske redningsfond, ESM, kunne rekapitalisere banker i euroområdet direkte på baggrund af en konkret beslutning. Der vil selvfølgelig være tilknyttet passende betingelser, som vil være formaliseret i en slags lånedokument. Det er det, der omtales som et "memorandum of understanding".

For det andet opfordres eurolandene til hurtig enighed om den låneaftale, som er knyttet til den finansielle hjælp til de spanske banker. Lånet til Spanien vil ikke have forrang frem for andre lån. Det er en væsentlig indrømmelse til eurolandene. Det skal selvfølgelig sikre størst mulig opbakning til Spanien fra den private investorer.

For det tredje vil eurolandene anvende redningsfonden til at modgå markedspress på renterne i de enkelte udsatte eurolande. ECB har indvilget i at fungere som det operationelle led i forbindelse med eventuelle støtteopkøb af statsobligationer på markedet. Lande, der søger den støtte, skal indgå en skriftlig aftale med eurogruppen om at leve op til deres landespecifikke anbefalinger fra Kommissionen, vækst- og stabilitetspagten og andre ting.

Samlet er eurogruppen blevet enige om en række konkrete tiltag, som vil virke på kort sigt for at dæmme op for krisen. Det er positivt. Ikke bare for eurolandene, men selvfølgelig også for Danmark, fordi vi er fuldstændig klar over, at udviklingen i eurolandene i høj grad også påvirker udviklingen i dansk økonomi.

Det var de tre hovedpunkter fra mødet. Men der er også en række andre konklusioner fra mødet. For det første godkendte Det Europæiske Råd afgørelsen om at indlede tiltrædelsesforhandlinger med Montenegro. For det andet fremgår det, at Det Europæiske Råd ser med tilfredshed på de fremskridt, der er sket under det danske formandskab i en række sager vedrørende retlige og indre anliggender. For det tredje er der konklusioner om nuklear sikkerhed. For det fjerde er der en markant tekst om både Syrien og Iran. For det femte er der en opfølgning på udenrigsministrenes møde i sidste uge på baggrund af et tysk-dansk initiativ vedrørende en understregning af, at menneskerettigheder og demokrati forsat er i centrum af EU's udenrigspolitik, ligesom EU bekræfter sine 2015-målsætninger i forhold til udviklingsbistanden.

Det danske formandskab er nu slut. Dog er det ikke mere slut, end at jeg senere i dag tager til Strasbourg, hvor jeg i morgen skal holde tale og redegøre for de resultater, som er opnået under det danske formandskab. Senere på ugen deltager jeg i den officielle åbningssceremoni for det cypriotiske formandskab. Det gør jeg på Cypern.

Det har været et formandskab, som har været præget af et bagtæppe af økonomisk krise, men jeg synes, Danmark er nået igennem med meget af det, som vi satte os for. Vi har opnået en lang række konkrete resultater, som vil styrke den finansielle regulering, medvirke til at skabe vækst og arbejdspladser og i det hele taget gøre Europa grønnere og mere sikkert. Det er jeg meget tilfreds med.

Lykke Friis begyndte med at ønske statsministeren til lykke med, at det var lykkedes at få patentet igennem. Hun håbede, danske virksomheder også ville få gavn af det, altså at Danmark ville ratificere.

Hun syntes, det var glimrende, at vækst- og jobpagten var gået igennem, omend det først og fremmest er gamle penge, man anvender. Det lykkedes altså ikke præsident Hollande at komme igennem med en ufinansieret vækstpakke, hvilket Venstre er glad for. At man skal bruge penge, der er afsat, på en mere intelligent måde, kunne hun ikke være uenig i.

Hun havde hørt, at Mario Monti truede med at nedlægge veto mod vækstpagten, medmindre han fik noget igennem inden for ESM'en, og spurgte, om det var rigtigt.

Hun spurgte, om statsministeren mente, Mario Monti havde ret i, at eurobonds er på vej.

Hun forstod, at Herman Van Rompuy og de tre andre forfattere af ØMU-rapporten skulle arbejde videre og se på muligheden for en ny traktat, og statsministeren pointerede, at det er de 27 lande, der skal være med i den proces. På den baggrund spurgte hun, hvad regeringens holdning egentlig er hertil. Mener statsministeren, at der er behov for en ny traktat? Hun spurgte, fordi udenrigsministeren i Jyllands-Posten den 28. juni havde sagt, at det er en blindgyde at bevæge sig ind på traktatvejen. Hun ville gerne vide, om hun skulle tolke det sådan, at regeringen ville søge at skabe en koalition af lande, som var imod traktatændringer.

Lene Espersen ønskede også statsministeren hjertelig til lykke med patentet. Man må så håbe, at den salomoniske løsning, man er nået frem til, hvor Domstolen ligger tre steder, nemlig i London, i München og i Paris, ikke kommer til at skabe bureaukrati for virksomhederne, idet meningen med patentdomstolen er det modsatte.

Med hensyn til de flerårige finansielle perspektiver overtager Cyprien nu arbejdet med at få gjort forhandlingerne færdig. Det bliver finansministeren, som på et tidspunkt skal søge mandat i Europaudvalget, men en lang række af regeringens ministre har allerede sagt ja til programmer på forventet efterbevilling. Hun gik derfor ud fra, at når hele budgettet kommer til forhandlingsoplæg, bliver der en fælles dagsorden, som handler om at få flere penge til uddannelse, forskning og innovation og trække penge væk fra landbrugsstøtte, samhørighedsfonde og strukturfonde.

Lene Espersen var glad for, at der ikke bliver tale om vækstinitiativer for lånte penge. Der er tale om initiativer, som allerede lå i pipelinen. Hun mente, de ville komme til at gøre en positiv forskel. Statsministeren fremhævede det indre mar-

ked som en "driver", der kan sætte gang i væksten. Her er det en dansk mærkesag, at Kommissionen bliver bedre til at sikre, at reglerne også bliver overholdt. Lene Espersen spurgte, hvordan vi kan være med til at sikre dette. Som et helt aktuelt eksempel nævnte hun direktivet om køb af forsvarsmateriel, som er et meget følsomt område, hvor især de store lande har haft en tendens til at beskytte deres egne industrier. Nu er der kommet et direktiv, som pålægger landene at foretage et udbud. Som hun havde forstået processen, har vi gennemført det i dansk lovgivning, og vi er åben over for import fra andre lande, men den danske forsvarsindustri har ikke rigtig nogen chancer for at komme ind andre steder. Derfor spurgte hun, om der havde været en drøftelse af, at det må være lige for lige.

Lene Espersen var klar over, at vi er i en meget indledende fase med hensyn til ØMU-rapporterne, og derfor er det selvfølgelig vanskeligt at få overblik over alt, hvad der sker, men hun ville sige til statsministeren, at hun mente, man skulle være varsom med at smække med døren på nuværende tidspunkt. I øvrigt gjorde hun opmærksom på, at det ikke kun er Danmark, der råber vagt i gevær; de øst-europæiske lande, som har været under et åg, er også meget bevidste om deres suverænitæt. Hun mente ikke, der var nogen EU-lande, der ønskede at sælge ud af deres selvstændighed. Både statsministeren og økonomi- og indenrigsministeren har været skeptiske over for, at de danske banker skulle hjælpe bankerne andre steder i Europa, men vi skal være opmærksom på, at hvis der er nogen, der står udenfor, vil markedet kaste sig over dem. Derfor skal vi være opmærksomme på, at det, der gavner danske interesser mest, måske kan være at være med.

Merete Riisager ønskede til lykke med afslutningen af formandskabet, hvor ikke mindst embedsværket er blevet berømmet rundt om i Europa for at have gennemført formandskabet på en meget professionel vis.

Hun var glad for, at statsministeren havde sagt, at danskerne selvfølgelig ikke er interesseret i at betale gæld for andre lande. Det er klart, at et land, som får en stigende pensionsalder, ikke kan være interesseret i at dele bankkonto med lande, som har en pensionsalder i nærheden af 50 år.

Hun rejste spørgsmålet, hvad der skal ske med ikke-eurolandene. I øjeblikket er det sådan, at England overvejer, om de overhovedet kan være med i den union, som er ved at blive skabt. På den baggrund påpegede Merete Riisager, at Danmark vil have en stor fordel af en union, som England kan være med i. Hun mente, nogle måtte sætte sig ned og se på det rum, der skulle skabes for ikke-eurolandene.

Hun ville gerne vide, hvor langt statsministeren ville gå i retning af en bank- og finansunion, idet det ikke nytter noget, at vi ligesom i forbindelse med finanspagten siger, vi vil vente og se, hvad det bliver til, og så i 11. time springer på det hele, uden at der har været en egentlig demokratisk debat med borgerne.

Personligt mente hun, det var barokt, at vi kunne komme ud for at skulle have en folkeafstemning om patentet, som handler om, at virksomhederne kan få lettere ved at opnå patenter, når vi ikke har haft en folkeafstemning om finanspagten.

Hun spurgte, hvornår statsministeren regner med, at sådan en folkeafstemning vil komme, hvis Dansk Folkeparti og Enhedslisten fastholder ønsket herom.

Nikolaj Villumsen spurgte, om statsministeren er enig med præsident Hollande, når han til Danmarks Radio siger, at vækstpagten hovedsagelig er gammel vin på nye flasker, fordi der ikke er særligt mange nye penge. Han spurgte, om statsministeren mente, der var initiativer nok i denne pagt – i lyset af at vi har 25 millioner arbejdsløse i EU lige nu.

Han roste statsministeren for den skepsis eller afstandtagen, som statsministeren havde givet udtryk for i relation til en finanspolitisk union. Han ville gerne vide, hvilke konsekvenser det vil have på statsministerens syn på euroen, idet han pegede på, at hvis vi på et tidspunkt kommer med i euroen, kommer vi jo med i den finanspolitiske union.

Pia Adelsteen ville også gerne vide, hvornår der skal være en folkeafstemning om patentet, idet hun ikke regnede med, at Dansk Folkeparti eller Enhedslisten ville skifte holdning.

Hun bakkede op om det, Lene Espersen sagde om implementeringen af direktiver vedrørende det indre marked. Vi må hanke op i, at alle landene implementerer de direktiver, der er vedtaget, korrekt, så vi ikke er de eneste duksedrenge.

Hun bakkede op om Nikolaj Villumsens udtalelser om bankunionen. Hun syntes, statsministeren havde været klar i mælet, da hun meldte ud, at danskerne ikke skal betale for andre landes gæld. Ligesom Nikolaj Villumsen ville hun gerne vide, om det ikke giver anledning til overvejelser angående euroen.

Til sidst spurgte hun, om den fælles tilsynsmekanisme kun vil omfatte eurolandene, eller om den vil omfatte alle 27 medlemslande.

Statsministeren var glad for, at Lykke Friis og Lene Espersen var tilfredse med, at der var kommet en løsning på patentsagen.

Med hensyn til at der ikke er nye penge i vækst- og jobpagten, sagde statsministeren, at der i relation til Den Europæiske Investeringsbank er tale om reelle nye penge, som Danmark også bidrager til.

Mario Monti havde ikke nedlagt veto mod vækstpagten, men han havde ønsket at se den i det generelle billede. Vækstpagten var færdig, inden eurolandene gik i gang med deres møde, men Mario Monti ville gerne se hele billedet, inden han sagde ja.

Statsministeren mente ikke, man kunne konkludere, at eurobonds er på vej.

Det er ikke et mål for regeringen i sig selv, at der skal komme traktatændringer, og der er altid en risiko for, at en diskussion om traktatændringer fjerner fokus fra andre problemer, man skal løse. På den anden side har vi alle sammen en interesse i, at euroen bliver styrket. Derfor ser statsministeren forventningsfuldt på, hvad ØMU-gruppen kommer tilbage med. Det kan jo godt være, man kan finde frem til nogle få, målrettede traktatændringer, som vil være ganske gavnlige i forhold til at styrke euroen, og som derfor også kan være i dansk interesse.

Statsministeren svarede Lene Espersen, at det ikke er sådan, at man skal søge patent tre forskellige steder. Hvis det drejer sig om nye patenter, afhænger det af

patentets emne, hvor man skal søge. F.eks. skal man søge i London, hvis det drejer sig om nye fødevarer, mens man skal søge i München, hvis det drejer sig om "mechanical engineering".

Hun troede ikke, man i Folketinget kunne blive uenige om vores holdning til de langfristede finansielle perspektiver. Men vi lytter naturligvis også til, hvad der siges fra de andre landes side.

Med hensyn til om der er diskuteret nye initiativer til at søge for, at lovgivningen bliver gennemført bedre, henviste statsministeren til det, der står i konklusionerne, nemlig at medlemsstaterne og Kommissionen skal sikre bedre gennemførelse og håndhævelse af bestemmelserne om det indre marked, og at Kommissionen vil overvåge resultaterne og afgive en årlig rapport inden for rammerne af det europæiske semester. Der er specifikt refereret til servicedirektivet. Det er noget, der optager alle lande.

Når vi ikke kender resultatet af ØMU-rapporten, skal vi være forsigtige med at gøre vores holdning op. Det er svært at sige ja eller nej til noget, som man ikke fuldstændig kender indholdet af. Det, statsministeren havde udtalt sig om, var et enkelt element, hvor hun havde sagt, at hun ikke troede, danskerne var specielt interesseret i at hæfte for gæld i andre lande. Det betyder ikke, at der ikke kan være andre elementer, som vi kan være en del af.

Statsministeren var enig med Merete Riisager i, at embedsmændene havde været dygtige til at sikre, at resultaterne kom i hus. Hun tilføjede, at det da var godt, at ministrene og hun selv ikke havde gået i vejen for dem.

Bankunionen bliver ikke nævnt i ØMU-rapporten. Når vi ser rapporten, må vi selvfølgelig tage stilling til, hvad det betyder for ikke-eurolandene. Statsministeren var meget tilfreds med, at det blev indføjet i konklusionerne, at alle 27 medlemslande skal være en del af den diskussion, der kommer, når rapporten foreligger.

Med hensyn til patentet er der først en beslutningsprocedure med Europa-Parlamentet, som man skal igennem, og først derefter skal de danske partier tage stilling til, hvad der skal ske herhjemme. Statsministeren kunne ikke på nuværende tidspunkt sige noget om, hvornår vi eventuelt skal have en folkeafstemning.

Statsministeren sagde i svaret til Nikolaj Villumsen, at hun ikke havde set præsident Hollandes udtalelse om, at vækstpagten var gammel vin på nye flasker, men hun havde talt med Hollande igennem et par dage i Bruxelles, og det var ikke hendes indtryk, at Hollande ikke brød sig om den nye vækstpagt, tværtimod.

Hun mente først, det gav mening at udtale sig om Danmarks eventuelle tilknytning, når vi har et fastere billede af, hvilke forandringer der kommer til at ske. Danmark er meget tæt knyttet til euroen, og derfor har vi en stærk interesse i, at euroen bliver så stærk som overhovedet muligt, hvilket også er det, eurolandene er optaget af. Nu må vi se, hvilke ændringer der kommer, og om det i givet fald kræver traktatændringer.

Statsministeren svarede Pia Adelsteen, at i første omgang gælder de nye tilsynsmekanismer kun eurolandene.

Merete Riisager var ikke tilfreds med statsministerens svar om, at ikke-eurolandene måtte vente og se, hvad der kom til at stå i rapporten, idet hun mente, vi skal være med til at skabe et rum for de medlemslande, som ikke vil være en del af finansunionen eller euroen. I hvert fald er der en stor del af den danske befolkning, som ikke vil være med i euroen. Derfor bad hun om, at statsministeren tog initiativ til, at der bliver lavet en alternativ rapport om ikke-eurolandenes stilling.

Merete Riisager var helt enig i statsministerens udtalelse om, at danskerne ikke er interesseret i at hæfte for andre landes gæld, men spurgte, om det også er statsministerens egen principielle holdning.

Den ene del af finansunionen handler om at dele gælden. Den anden del handler om yderligere styring. Hvad er statsministerens principielle holdning hertil?

Lykke Friis citerede, hvad Holland havde sagt, nemlig at det er rigtigt, at der i stor udstrækning er tale om gamle penge, men det er bedre, at vi genbruger penge, der ikke er brugt, end at vi bruger nye penge, for på den måde undgår vi ikke bare at finansiere væksten igennem skatter, vi vil også være i stand til at sætte vækstpoltikken i gang med det samme. Holland mener altså nu ligesom kansler Merkel, at man ikke skal finansiere vækst på klods.

Lykke Friis kvitterede for, at statsministeren ikke er enig med udenrigsministeren i, at traktatændringer er en blindgyde. I dag siger statsministeren noget andet, nemlig at hun vil se med forventningsfulde øjne på, hvad der kommer. Hun opfordrede til, at regeringen hurtigt gør sin stilling op, da udviklingen kan gå hurtigere, end man umiddelbart skulle tro.

Med hensyn til at danskerne ikke er villige til at betale for andres gæld, henviste Lykke Friis til, at det fremgår af dagens aviser, at eurokrisen allerede har kostet 20.000 danske arbejdspladser. Derfor kunne hun lettere polemisk spørge: "Mener statsministeren, at danskerne er interesseret i, at tusindvis af eksportarbejdspladser skal gå tabt?" Kan statsministeren ikke bekræfte, at hvis eurokrisen udvikler sig yderligere, kan det i høj grad også komme til at gå ud over Danmark i form af tabte arbejdspladser?

Af hensyn til historieskrivningen ville Lykke Friis gerne vide, om den internationale presse er fuldstændig galt afmarcheret, når den samstemmende har beskrevet forløbet på den måde, at hvis Mario Monti ikke havde sat hårdt mod hårdt, var man ikke kommet igennem med vækst- og jobpagten. Hun tilføjede, at under mødet havde hun tjekket de tyske nyheder og kunne se, at der nu var en debat i Finland og Holland, som begynder at distancere sig fra de beslutninger, der er truffet vedrørende ESM og muligheden for at opkøbe statsobligationer.

Nikolaj Villumsen var enig i, at de 10 mia. euro til Den Europæiske Investeringsbank er nye penge. Men han ville gerne vide, om statsministeren mente, det var nok, når det drejer sig om at fremme beskæftigelsen. Selvfølgelig påvirker det, der sker i eurozonen, også Danmark. Det, der bekymrede ham, var, at det, man gør, tilsyneladende ikke rigtigt hjælper. Han satte de 10 mia. euro, man vil give Den Europæiske Investeringsbank, i forhold til de 100 mia. euro, man har givet til de spanske banker.

Med hensyn til fremtidens Europa spurgte Nikolaj Villumsen, om det kun er bankunionen, statsministeren mener at Danmark ikke skal være med i, eller om det også er finansunionen. Han så gerne en vision fra statsministeren i stedet for en udtalelse om, at vi må se, hvad der kommer af ØMU-rapporter.

Lene Espersen gentog sit synspunkt med hensyn til de finansielle perspektiver om, at vi har sagt ja til en hel del ting under forudsætning af, at det hele går op i en højere enhed, når finansministeren forelægger sit forhandlingsoplæg.

Med hensyn til implementeringen af bestemmelserne om det indre marked gentog hun, at vi ikke kan blive ved med at være duksedrenge, når de andre lande er så langsomme til at implementere bestemmelserne. At Kommissionen kommer med en rapport om implementeringen i forbindelse med det europæiske semester, gør det jo ikke nemmere for danske virksomheder at sælge deres varer i udlandet. Derfor spurgte hun, om der vil være nogle konsekvenser af det, der står i rapporten. Det mest vidtgående ville være, at man sagde, at kun de lande, der har gennemført bestemmelserne, vil have fri adgang til alle markeder.

Lene Espersen fornemmede, at statsministeren blødte lidt op i forhold til de avisoverskrifter, der har været om, at danskerne ikke ville hæfte for andre landes gæld, og ville vende spørgsmålet om og spørge: "Hvad nu, hvis det er Danmarks gæld, der skal hæftes for?" Hun mente, det var meget vigtigt, at vi ikke bare kommer med nogle hurtige udtalelser, men at vi ser på tingene meget grundigt, inden vi vælger noget fra.

Pia Adelsteen var overhovedet ikke i tvivl om, at hvis man har en fælles valuta og har de problemer, man har nu, er man nødt til at gøre det, eurolandene gør. På den baggrund bad hun statsministeren om at underrette Europaudvalget så meget som muligt i forbindelse med den debat, der vil komme, så det havde mulighed for at spørge ind til regeringens holdning.

Statsministeren svarede Merete Riisager, at hun mente, man fik langt mere ud af, at de 27 lande får indflydelse på, hvad der kommer ud af ØMU-rapporten, end at vi laver en rapport om de 10 ikke-eurolande.

Med hensyn til sin principielle holdning ville statsministeren holde fast i, at det er vanskeligt at tage stilling, så længe vi ikke kender indholdet. Hun mente i øvrigt, det var en principiel holdning at sige, at danskerne ikke ville hæfte for andre landes gæld.

Hun takkede Lykke Friis for at citere, hvad Hollande havde sagt.

Statsministeren syntes ikke, hun sagde noget andet om finanspagten nu, end hun havde sagt i sidste uge. Hun syntes, det var naturligt, at vi tager endelig stilling til de enkelte ting, når vi ser dem konkret. I øvrigt ville hun gerne høre, hvad Venstre og Konservative mente om den sag.

Med hensyn til Mario Monti ville hun holde sig til den fremstilling af hændelsesforløbet, hun havde givet i første omgang. Hun var ikke et sekund i tvivl om, at der blev truffet væsentlige beslutninger i løbet af natten mellem torsdag og fredag for at styrke euroen og styrke de lande, som har et særligt problem. Det var der bred enighed om blandt de 17 eurolande og fuld opbakning til fra de 10 ikke-eurolan-

de, så det var hendes vurdering, at det var en god løsning, der var fundet med hensyn til ESM'en.

Med hensyn til Nikolaj Villumsens spørgsmål om, hvorvidt det er nok, hvad man har gjort i vækstpakken, kan man altid diskutere, hvad der er nok. Statsministeren mente, der var fundet en fornuftig balance mellem det, medlemslandene kan på nuværende tidspunkt med det pres, der er på medlemslandenes økonomier, og hensynet til at skabe en egentlig vækstpakke på europæisk plan.

I øvrigt gjorde hun opmærksom på, at hensigten med at give støtte, så bankerne ikke går ned, ikke er at redde bankerne, men fordi man risikerer, at det påvirker hele samfundet, hvis bankerne går ned.

Statsministeren var meget enig med Lene Espersen med hensyn til håndhævelsen af direktiverne. I den yderste konsekvens har vi EU-Domstolen, som skal sikre, at landene håndhæver den lovgivning, vi har vedtaget i fællesskab.

Merete Riisager gentog sit spørgsmål om statsministerens principielle holdning til en yderligere styring af Danmarks finanspolitik.

Lykke Friis bad statsministeren bekræfte, at hvis euroen kommer i yderligere krise, vil det også koste danske arbejdspladser.

Statsministeren sagde til Merete Riisager, at der havde været for lidt styring af landenes økonomier. Der skal være mere disciplin, for det er godt for Danmark.

Statsministeren bekræftede over for Lykke Friis, at Danmark selvfølgelig er afhængig af, hvad der sker i eurolandene. Det er derfor, vi har bakket op om det europæiske semester, om six-pakken, om two-pakken, om europluspagten og om finanspagten.